

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1444/06
28.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр.1473/05 од 26.04.2006. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр.1473/05 од 26.04.2006. године

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Петровцу на Млави П. бр.97/03 од 14.07.2005. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду 01 бр.102 од 27.01.2003. године директора "ББ", те да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад на одговарајуће радно место вишег медицинског техничара у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом принудног извршења, и ставом другим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр.1473/05 од 26.04.2006. године одбијене су као неосноване жалбе тужиље и пуномоћника тужиље и потврђена је пресуда Општинског суда у Петровцу на Млави П. бр.97/03 од 14.07.2005. године.

Против наведене правноснажне пресуде Окружног суда у Пожаревцу тужиља је у законском року изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 399. ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао, да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач.9. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из тачке 12. истога члана, на коју ревизија указује, јер су нижестепене пресуде јасне, образложене и непротивречне.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је код туженог засновала радни однос на неодређено време закључењем уговора о раду М.557 од 20.07.2001. године на радном месту више медицинске сестре, а као главна сестра болнице. Решењем туженог М.557 од 24.06.2002. године тужиља је распоређена на послове више медицинске сестре на пријемном одељењу. Решењем директора туженог бр. 102 од 27.01.2003. године тужиљи је отказан уговор о раду М.557 од 20.07.2001. године због више повреда радне дисциплине учињених у периоду од 15.07. до 17.12.2002. године и понашања супротно утврђеним правилима понашања за обављање здравствене делатности, због чега не може да настави рад у овој установи чиме су се стекли оправдани разлози за отказ уговора о раду предвиђени чланом 101. ст.1. тач.4. Закона о раду, стим да тужиљи радни однос престаје закључно са 31.01.2003. године. У образложењу наведеног решења су наведени следећи разлози: да је тужиља у периоду од 15.07.2002. године до 18.07.2002. године неовлашћено извршила нов распоред ствари и медицинске документације на пријемном одељењу, да је помешала историје болети без икаквог реда, те да је тиме проузроковала накнадно ангажовање других запослених на сређивању документације, да тужиља у истом периоду у историји болести и протоколе болесника није уносила потребне податке а да су унети нечитко написаним, што их чини неупотребљивим, да су поједини подаци унети у погрешне рубрике, да је дијагноза ВВ написана обичним латиничним уместо латинским писмом, да је тужиља 05.08.2002. године приликом преузимања ОО, пацијента туженог, уместо два примерка потврде о његовој смрти да достави Матичару СО ГГ, исте дала његовом сину што је изазвало поремећај у процесу рада пријемног одељења и проузроковало додатно ангажовање запослених да изврше повраћај наведених потврда ради њихове доставе надлежном матичару, да тужиља дана 13.12.2002. године, када је извршила отпуст пацијента ДД, у историји болести интерног одељења бр.4061 није уписала основ осигурања, тј. није предузела мере за наплату трошкова лечења, јер пацијент није пружио доказ да је здравствено осигуран, да је тужиља на исти начин поступила и дана 17.12.2002. године приликом отпуста пацијента ЂЂ, јер у историји болести интерног одељења броја 4141 од 06.12.2002. године није уписала основ осигурања, па је на тај начин проузроковала додатно ангажовање запослених на обраду података. Ревизијом тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр.1473/05 од 26.04.2006. године, није изјављено да је тужиља изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

онемогутила достављање фактура на даљу надлежност генералном заводу за здравствено осигурање и проузроковала штету туженом.

У поступку пред судом оценом изведених доказа је потврђена истинитост чињеничне подлоге почињених повреда које су тужили стављене на терет побјаним отказним решењем.

Тужила је на пријемном одељењу самоволно и неовлашћено извршила нови распоред ствари и медицинске документације, историје болести пацијента помешала, што је изазвало поремећај у процесу рада и ангажовање других запослених на сређивању документације, у историји болести и протоколе болесника није уносила потребне податке, а унете податке нечитко уносила, што их је учинило неупотребљивим, поједине податке тужила је уписивала у погрешне рубрике, а све то противно члану 24. Закона о евиденцији у области здравства и члана 9. Правилника о систематизацији послова Здравственог центра ГГ, који прописују да за потпуност и тачност података уписаних у средства за вођење евиденције је одговоран запослени који врши уписивање тих података и да су запослени за свој рад одговорни руководиоцу, а за стручне пропусте одговарају лично. Тужила је противно члану 27. Закона о матичним књигама и Правилника о обрасцу потврде о смрти поступила приликом поступања у вези пацијента ОО, чиме је пропустила да изврши законску обавезу службеног пријављивања лица умрлих у здравственој установи. Тужила је приликом отпуста пацијената ДД и ЋЋ поступила супротно члану 3. и члану 5. Правилника о условима и начину остваривања прав из здравственог осигурања којим је предвиђено да се здравствена заштита може остварити на основу здравствене књижице или исправе о својству осигураног лица и то уз личну карту.

Пре доношења отказног решења затражено је мишљење синдиката туженог које је синдикат и доставио са мишљењем да су се стекли услови за отказ уговора о раду тужили.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно је одбијен тужбени захтев тужиле за поништај отказног решења туженог од 27.01.2003. године, јер је исто у свему правилно донето по одредбама члана 101. ст.1. тач.4. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.70/01).

Тужили која својом кривицом или пак грубом непажњом није поштовала радну дисциплину, а послове на које је била распоређена или није извршавала или их је извршавала несавесно, неблаговремено или немарно, чиме је знатније ометала процес рада код туженог и поред више упућених упозорења је наставила овако се понашати на свом радном месту, онда је тужени након изреченог последњег писменог упозорења тужили са основном тужили могао отказати уговор о раду, што је и учињено побјаним решењем, јер је тужилино понашање такво да не може наставити више рад код туженог послодавца.

Суштински тужила ревизијом добија утврђено чињенично стање, међутим, те наводе Врховни суд није узимао у предмет посебне оцене нити их образлаже, јер се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања према члану 398. ст.2. ЗПП-а.

Са изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 405. ст.1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС